

COM UN CRIT DESCOBRINT-SE DE PATRIA (Anfos Ramon i Garcia).

I

Des de tota la set
que em recrema l' entranya,
parle a l' hora del fosc
que ofega la consciencia i la paraula.

Parle a crits de l' assut
i de l' aigua
que voldria nodrir-nos de vida
o de fruits o de calma
o de tactes madurs i concrets
o de copules tendres a l' alba.

Parle a mossos del mort
que la vida treballa
des del seu negociable ataüt;
des del seu magisteri de llanda;
des de tanta injusticia
que en el poble se clava
com un cuc miserable i funest
que rosega l' arrel de la casa.
Parle a colps d' innocencia, dels molls,
de l' eterna ignorancia
que s' amera de fum
i no troba evangelis en flama...

Des de tota la fel
que me viu en les mans sense rabia,
parle en l' hora del temps enemic
¡que me furta la veu i la patria!

II

Per mes que se me trenque la llengua contra els vidres,
no callare la farsa dels massa vius de sempre.
Sapiau que no perdone a qui desfa la corda
Dels sigles i dels llaços que no eren de paraula.
Malaire a qui nega que porta sobre els muscles
la sanc de tanta lluita per ser fidel i lliure.
Malaire als que porten la voluntat espessa
i estan, contra les branques de l' arbre que ens pertoca.
Malaire als que callen i als molts que parlen massa
i als rics que tot ho ignoren i als pobres que es disculpen
i als de les amples manegues o sastres sense ofici
i als dels papers insignes que cobren interessos
i als de la nova espenta que fan i que no cobren
i als desgraciats que esperen ser reis de la baralla
i als que acaben de naixer i creuen ser els unics
i als traficants de lletres i als venedors de terra
i a tants corders que belen quan el pastor ho indica
i als que pariren fora i embruten nostra casa
i a qui per massa cinic a tot li posa coa
i als qui tan sols importa tindre un cabaç de llibres
i als dignes i als mes dignes i als ben amples d' esquena
i als qui a cavall montaren i encara chuplen roda
i als facilis que combreguen a ull, caiga qui caiga
i a tants i tants que baixen i a tants i tants que pugen
i als llops i als gats i als micos i als rucs i als grills i als peixos
i si de cas m' oblide d' algu, i es ben possible,
obrant segons consciencia, si vol, se pot incloure
Ya sé que es ben inutil la meua veu amarga.
Que no tinc massa credit en Bancs de porta obscura.
Pero com no m' importen els pactes que encadenen,
yo dic les coses clares, per mes que em recriminen
els qui no tenen dubtes i enganyen al meu poble.
Ara, des de la pena, la meua veu declara

que tot el qui falseja, qui furta sense escrupol,
Mareix morir a soles d' amics, de fe i de patria...

III

Vaig entrar en la casa del poble
i estava tota plena de silenci.
Pensi en les oronetes que volaven
sentint-se ben alegres i ben lliures
quan l' home, presoner des de la lluita,
pintava les parets de viva roca.
Pintava fent a colps traïdores lletres
o negres pensaments de mala raça
o encara possessions potser indignes
deixant un gust de pàgines obscures.
I l' home no sabia si era poble
o branca sense fulles o bandera
d' una facció invisible; d' una massa
que encara està per naixer; d' una fira
vulgar i sorollosa, sense pluja,
sense llavors sembrades quan pertoca;
sense suors humanament palpables
o risos infantils de cara als pares.
Tenia que adobar un suc propici.
Tenia que desfer-se en les runes.
I estava sense ganes, sense força,
sense els cordials amics de la promesa;
tremendament a soles en la casa
del poble abandonat de cada dia;
del poble insatisfet que no s' ajusta
al temps de la comèdia, de la boira,
del rent adulterat per conveniències.
Estava sense fills seguint-li els passos

potser perquè els va perdre en els possibles
camins de l'esperança no madura.
Ara, no sap per què, no mor ni plora.
I mentres van al vol les oronetes
ben lliures de cadenes i de gabies
l'home, desert de carn indefinida,
treballa lentament la terra inútil
quan no pot germinar la veu del poble,
perquè no es vent ni fulla ni oroneta...

IV

Deixeu-me fer un mínim d'exercici
per tal de aconseguir músculs de pàtria.
Deixeu que m'anticipe a les aurores
per tindre caritat de bona raça.
Que està la mar obscura de condenes.
Està envestint les roques una barca
de fràgil i de vella contextura
que intenta omplir les veles de llum clara.
Deixeu-me dur en alt banderes dignes
de tindre pobles baix en l'hora blava.
Deixeu-me fer carbons de braços nobles
que donen aliment a la muralla
o intrepits pensaments per a defensar
les roses i les pedres i la parla.
I encara sobre tot, deixeu-me l'únic
desig que es torna sanc i que em demana
morir desconegut si no puc viure
sabent la meua terra lliure i ampla.

¡Deixeu-me descobrir-li noves rutes
al poble que du al cor la nostra Patria!